

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4CoPr/3/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8110228542
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8110228542.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Moniky Juskovej a JUDr. Jany Burešovej v spore žalobcu: G. I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom M. X/X, XXX XX E. L. P., právne zastúpený JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátkou so sídlom Štúrova 20, 040 01 Košice, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo školstva Slovenskej republiky, Stromová 1, 813 30 Bratislava 1, IČO: 00 164 381, o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, o odvolaniach proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 25C/226/2010-248 zo dňa 04.11.2016 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania nárok.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi 10.000,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

V prevyšujúcej časti žalobu, ktorou sa domáhal zaplata náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- eur zamietol. Priznal žalobcovi právo na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

V odôvodnení poukázal na dôvody žaloby, výsledky vykonaného dokazovania, stanovisko strán sporu, obsah pripojených listinných dôkazov, obsah spisu Okresného súdu Prešov sp. zn. 13C/226/2010, citoval ust. 3 ods. 1, 2, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona č. 514/2003 Z.z.) a uviedol, že v konaní mal preukázané, že Krajský školský úrad bol orgánom štátnej správy, ktorý rozhodoval o odvolaní žalobcu proti jeho vymenovaniu do štátnej služby vo funkcii samostatný radca. V súčasnosti je podľa súdu orgánom, ktorý má vo veci žalobcu rozhodnúť Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky. Námetka absencie pasívnej legitímácie zo strany žalovaného neobstojí, keďže žalovaným je Slovenská republika, ktorá je zodpovedná aj naďalej. Žalobca nijako nezodpovedá za zmenu právnych predpisov, ako ani za nečinnosť a nekompetentnosť orgánov štátnej správy. Súd nevidel dôvod, prečo by mal oddialovať rozhodnutie vo veci aj s poukazom na to, že námietku pasívnej legitímácie vzniesol zástupca žalovaného až na pojednávaní, hoci tak mohol urobiť už oveľa skôr. Po právoplatnosti rozsudku bude vecou orgánu štátnej správy, ako sa vysporiadajú so svojou zodpovednosťou voči žalobcovi. Arogantný postoj štátnych orgánov vo vzťahu k žalobcovi, ktorý sa prejavoval v celom tomto konaní a vyplynul aj z tohto postoja, súd si nemohol osvojiť. Pôvodné rozhodnutie vedúceho služobného Okresného úradu vo Vranove nad Topľou o vymenovaní do funkcie štátneho zamestnanca v danej funkcii bolo zrušené Úradom pre štátnu službu v Bratislave. Po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sž/186/2003 zo dňa 18.06.2004, ktorým bolo zrušené rozhodnutie Úradu pre štátnu službu zo

dňa 13.11.2003, mal na základe pokynu Úradu pre štátnu službu rozhodnúť vo veci Krajský školský úrad, ktorý tak včas však doteraz neurobil. Je teda nepochybné, že zo strany Krajského školského úradu došlo k nesprávnemu úradnému postupu v súlade § 9 zákona č. 514/2003 Z.z. a konkrétne k prietahom v konaní, lebo Krajský školský úrad bol od 20.07.2004 nečinný. Súd vychádzal z toho, že vzhľadom na charakter konania, by za primeranú dĺžku aj s prípadným odvolaním považoval približne 2 roky. Prietahy v konaní u žalovaného začali asi v polovici roku 2006. Z tohto dôvodu súd bol toho názoru, že je daná zodpovednosť štátu za nesprávny úradný postup, ktorého sa dopustil jeden z jeho orgánov. V čase rozhodovania súdu, žalobca nemal relevantné rozhodnutie o vymenovaní do funkcie štátneho zamestnanca. Neschopnosť štátnych orgánov rozhodnúť v tejto veci trvá viac ako 10 rokov. V konaní žalovaný argumentoval tým, že nemal k dispozícii spisový materiál z dôvodu, že proti jeho rozhodnutiam podal žalobca odvolania, prípadne žaloby na Krajský súd Prešov. Toto však nemôže byť dôvodom, ktorý by oprávňoval štátny orgán konať mimo jeho zákonných oprávnení a nedodržiavať zákonné lehoty. Pri zapožičaní spisu inému orgánu, prípadne súdu, je možné tento upozorniť na plynutie lehoty na rozhodnutie a v čase kedy má prípadná lehota uplynúť, je možné vyžiadať si spis a rozhodnúť, prípadne si vyhotoviť kópiu a túto zaslať súdu alebo inému orgánu tak, aby k prietahom v konaní a nečinnosti nedochádzalo. Krajský školský úrad však žiadnym spôsobom nepreukázal, že by sa takýmto spôsobom snažili svoje povinnosti a zákonné lehoty dodržať. Pred podaním žaloby žalobca požiadal aj o predbežné prerokovanie svojho nároku podaním zo dňa 08.04.2010, na ktoré žalovaný nereagoval. Z tohto pohľadu bolo podanie žaloby podľa názoru súdu oprávnené. Argumentácia žalovaného, že na Okresnom súde Prešov prebiehalo konanie vedené pod sp. zn. 13C/226/2010, v ktorom sa žalobca domáhal náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom vo vzťahu k odvolaniu zo štátnej správy a v tomto konaní žalobca uvádzal rovnaké argumenty pre priznanie nemajetkovej ujmy, súd nepovažoval za relevantné. Uviedol, že sa jedná o 2 samostatné konania. Žalobca postupuje tak vo vzťahu ku konaniu o vymenovanie, ako aj o odvolanie zo štátnej správy samostatne, vo vzťahu ku každému rozhodnutiu Krajského školského úradu podáva osobitné odvolanie, prípadne žalobu, a teda aj prípadnú nemajetkovú ujmu vo vzťahu k týmto dvom samostatným konaniam je podľa súdu prvej inštancie možné posudzovať samostatne. Skutočnosť, že v rámci týchto konaní nezákonným postupom Krajského školského úradu mohli u žalobcu nastať podobné následky neznamená, že by mal Krajský školský úrad uhrádzať nemajetkovú ujmu len v jednej veci, prípadne, aby kvôli tomu bola náhrada nemajetkovej ujmy znížená, keďže to by neprimerane zvýhodnilo orgán, ktorý dlhú dobu poškodzuje žalobcu a porušuje zákon. Žalobca si uplatnil náhradu nemajetkovej ujmy. Priznať nemajetkovú ujmu je možné vtedy, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a to vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v súlade s ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Výška nemajetkovej ujmy sa posudzuje podľa kritérií vyplývajúcich z ust. § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. Nekonanie Krajského školského úradu, ako aj ďalších orgánov štátnej správy a teda ich nesprávny úradný postup a tým porušenie práv žalobcu je tak závažné, že len konštatovanie tohto porušenia nepostačuje na primeranú satisfakciu. Súd prvej inštancie preto považoval uplatnený nárok na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy za dôvodný. Pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy prihliadol na to, že žalobca až do vymenovania do funkcie samostatný radca pôsobil ako metodik pri Okresnom úrade Vranov nad Topľou, bol ženatý a jeho život bol podľa bežných kritérií pokojný. Od nesprávneho zaradenia žalobcu do funkcie sa následne začali konania súvisiace s odvolaním proti rozhodnutiam najprv služobného úradu, potom Úradu pre štátnu službu. Po vrátení sa veci z Najvyššieho súdu SR a pridelení vtedy už príslušnému Krajskému školskému úradu, sa vec podľa súdu javila jasná, nakoľko zaradenie žalobcu do funkcie vyplývalo priamo zo zákona. Napriek tomu, že zložitost' konania nebola náročná, celková dĺžka konania presiahla viac ako 10 rokov. Žalobca sa domáhal len svojho práva. Využíval zákonné opravné prostriedky a na základe nich sa snažil, aby Krajský školský úrad vydal rozhodnutie v súlade so zákonom. Podanie opravných prostriedkov zo strany žalobcu preukázalo, že Krajský školský úrad buď konal nesprávne, nezákonne alebo vôbec nekonal. Konanie žalobcu teda žiadnym spôsobom neprispelo k prietahom v konaní, naopak bolo to konanie žalovaného a ďalších orgánov štátnej správy. Pokiaľ sa týka samotného dôvodu, prečo sa žalobca domáhal tohto rozhodnutia, išlo o to, aby mal istotu vo vzťahu k tomu, v akej funkcii pôsobí a aký plat za toto bude dostávať. Istota občana o zamestnanie, jeho pravidelný príjem je základným predpokladom k tomu, aby sa mohol ďalej rozvíjať a uspokojovať potreby svoje aj svojej rodiny. Tieto skutočnosti ďalej vplyvajú na celkovú kvalitu života človeka. Nadobudnúť túto istotu však žalobcovi od roku 2006 znemožnili orgány štátnej správy svojím nekonaním. Žalovaný argumentoval tým, že žalobca bol zaradený do dočasnej štátnej služby. Súd poukázal na to, že pri prijatí Zákona o štátnej službe bola väčšina zamestnancom prijatá do dočasnej štátnej služby a následne boli zaradení do stálej štátnej služby. Argument žalovaného, že žalobca by nemal istotu zaradenia do stálej

štátnej služby teda neobstojí, nakoľko žalovaný neuviedol, prečo by žalobca mal byť prepustený, keď dovtedy vo svojej funkcii pracoval niekoľko rokov bez toho, aby sa cítil v rámci svojej pracovnej pozície ohrozený. Naproti tomu nekonaním štátnych orgánov a neuzatvorením veci tak, aby u žalobcu existovala istota, či pokračuje ďalej v rámci štátnej služby alebo či v rámci štátnej služby končí, priviedla žalobcu k tomu, že sa uňho začali prejavovať zdravotné ťažkosti, ktorými dovtedy netrpel. Súd akceptoval argumentáciu žalovaného vo vzťahu ku skutočnostiam, že nie je možné 100 %-ne preukázať príčinnú súvislosť medzi vznikom chorôb ako sú cukrovka, zvýšený krvný tlak a ďalšie, ktorými trpel žalobca a konaním, resp. nekonaním Krajského školského úradu. Súd však poukázal na dovtedajší život žalobcu a skutočnosť, že z lekárskeho správ je zrejmé, že do jeho vymenovania do nesprávnej funkcie týmito chorobami netrpel, ani sa na nich neliečil. Je teda vysoko pravdepodobné, že aj konanie Krajského školského úradu významnou mierou prispelo k vzniku týchto chorôb. Diagnóza, depresívna porucha sa u žalobcu začala prejavovať až v roku 2012. Súd mal teda za preukázané, že práve zvýšený stres, ktorým žalobca dlhodobo trpí a ktorý je spôsobený predovšetkým nekonaním žalovaného sú hlavnou príčinou vzniku tejto poruchy. Za obdobie odkedy mal Krajský školský úrad konať, žalobca nebol na danú chorobu liečený a jej výskyt sa uňho potvrdil až v roku 2012. Pri skúmaní príčinnej súvislosti, ktorú namietal žalovaný, súd vychádzal aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/193/2011 zo dňa 25.04.2012, podľa ktorého prietahy v konaní mali za následok porušenie základného práva žalobcu na konanie bez prietahov a vznik nemajetkovej ujmy spočívajúcej v predĺžení konania, a tým aj v predĺžení stavu právnej istoty. Príčinná súvislosť medzi prietahmi v konaní a vznikom nemajetkovej ujmy bola zrejماً zo samotnej povahy prietahov, preto nepotrebovala bližšie objasňovanie. Príčinná súvislosť medzi nekonaním žalovaného a nemajetkovou ujmovou žalobcu je teda nepochybne zrejماً. S poukazom na uvedené skutočnosti a dĺžku konania, v ktorej neboli orgány štátnej správy schopné relevantne rozhodnúť, nerešpektujúc pritom ani právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Prešove a s poukazom na postup Krajského školského úradu v konaní, ktorý nesvedčil o snahe vec zákonne ukončiť, ako aj s poukazom na veľkú dôležitosť konania pre žalobcu, súd rozhodol tak, že priznal žalobcovi sumu 10.000,- eur z titulu náhrady nemajetkovej ujmy, čo zodpovedá sume 1.000,- eur za každý ukončený rok omeškania nečinnosti orgánov štátnej správy vo vzťahu k rozhodnutiu pre žalobcu, keďže žalovaný rozhodoval nesprávne, prípadne s prietahmi viac ako 10 rokov. V prevyšujúcej časti súd žalobu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 v spojení s § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %. Uviedol, že priznaná suma závisela od úvahy súdu, preto v takomto konaní nie je možné vypočítať neúspech žalobcu, kedy ním žalovaná suma sa javila ako primeraná. Hodnota jedného úkonu právnej služby bude vychádzať z priznanej sumy.

2. V zákonom stanovenej lehote podala proti výroku, ktorým bola žaloba v prevyšujúcej časti zamietnutá odvolanie právna zástupkyňa žalobcu. Poukázala na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a preto vec nesprávne právne posúdil. Uviedla, že nebolo sporu, že od 15.07.2003 až do rozhodnutia súdu prvej inštancie, štátne orgány neboli schopné rozhodnúť o takej podstatnej náležitosti pre žalobcu, ako je vymenovanie do štátnej služby, teda do jeho štátnozamestnaneckého pomeru, ktorý doposiaľ trvá, keďže rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3S/35/2011 zo dňa 12.10.2012 bolo rozhodnutie o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu zrušené spolu s rozhodnutím odvolacieho súdu. Túto skutočnosť súd prvej inštancie považoval za mimoriadne závažnú. Intenzita ujmy, ktorú žalobca v dôsledku nečinnosti štátnych orgánov utrpel je charakterizovaná na jednej strane dĺžkou konania, ktorá je svojou extrémnosťou sama o sebe bez ďalších okolností dostatočným dôvodom na priznanie nároku žalobcu ním v uplatnenej výške. Navyše táto dĺžka nie je spôsobená ani zložitnosťou veci, ani žiadnymi inými okolnosťami, z ktorých by vyplynulo, že orgány, ktoré sa na nečinnosti podieľali osobitne Krajský školský úrad by bol konfrontovaný s výnimočne náročnou právnou otázkou, či komplikovanými skutkovými okolnosťami. Ďalšou okolnosťou, pre ktorú nemožno prisvedčiť rozhodnutiu súdu v jeho zamietavom výroku je aj povaha veci, ktorej sa nečinnosť štátnych orgánov prejavuje. Ide o základnú existenčnú otázku nielen žalobcu, ale aj každého človeka v produktívnom veku s povinnosťami zabezpečovať výživu svojej rodiny, vrátane maloletých detí. Je nesporné, že takéto dlhé obdobie neistoty a stresu v jednej zo základných životných otázok je okolnosťou, ktorá sa podieľa na vzniku mnohých ochorení, vrátane tých, ktorými žalobca trpí. Ďalšou okolnosťou, ktorá nedovoľuje považovať záver súdu prvej inštancie za správny je nesporný a preukázaný dopad neistoty na súkromný život žalobcu tak, ako to vyplýva zo svedeckých výpovedí v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 13C/226/2010. Dlhodobý stres prežívaný jedným z členov rodiny ovplyvňuje život celej rodiny, jeho pohody a vzťahy medzi nimi navzájom. Za ďalšiu okolnosť, ktorá svedčí v prospech nároku žalobcu v celom jeho

rozsahu je postup orgánov, ktoré mali povinnosť a doposiaľ majú o jeho vymenovaní do funkcie v štátnej službe rozhodnúť. Žalobca bol vystavený dlhé roky takej vôli štátnych orgánov, že len ťažko sa bráni myšlienke, že cieľom činnosti týchto orgánov nie je konať spôsobom ustanoveným zákonom, ale naopak akýmkoľvek spôsobom, vrátane najbizarnejších administratívnych postupov a rozhodnutí vystavovať žalobcu nekonečne dlho právnej neistote, jednoducho nevydať rozhodnutie, ktoré sú povinné vydať. Poukázala aj na skutkový stav týkajúci sa veci samej, najmä na postup štátnych orgánov, a to rozhodnutie Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Okresného úradu Prešov č. k. CPPO-OP-2016/002460-003 zo dňa 19.01.2016, ktorý vydal prednosta Okresného úradu Prešov, Služobného úradu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, pričom rozhodoval o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu vedúceho služobného úradu Okresného úradu vo Vranove nad Topľou o vymenovanie do štátnej služby zo dňa 15.07.2003. Napadnuté rozhodnutie vedúceho služobného úradu zmenil v časti funkcie tak, že žalobcu vymenoval do funkcie odborný alebo okresný radca. Rozhodnutím Úradu pre štátnu službu sp. zn. UŠS-30949/2004 zo dňa 20.06.2004 bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená nástupníckej organizácii Krajskému školskému úradu Prešov ako prvostupňovému orgánu na nové konanie a rozhodnutie. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Okresný úrad teda po 11 rokoch a 6 mesiacoch zmenil rozhodnutie vedúceho služobného úradu Okresného úradu vo Vranove nad Topľou zo dňa 15.06.2003 v časti vymenovania žalobcu do funkcie, ktorý už 11 rokov a 7 mesiacov právne neexistuje. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/179/2012, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie, ktorým bolo žalobcovi priznané právo na náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému vo výške 15.000,- eur spôsobenú nečinnosťou správnych orgánov vo veci skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu. Ďalej poukázala na rozhodnutie sp. zn. 6Co/98/2010, v ktorom bola priznaná žalobcovi náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 999,82 eura spôsobená žalobcovi tým, že Okresný súd Prešov odoslal odsudzujúci rozsudok týkajúci sa žalobcu až po 7 mesiacoch od jeho vyhlásenia. Pri porovnaní dĺžky konania, ktorú v označenej veci súd považoval za takú, ktorá mohla strane sporu spôsobiť nemajetkovú ujmu, za ktorú bola priznaná náhrada vo výške takmer 1.000,- eur, nemožno nájsť žiaden opodstatnený dôvod pre reštriktívny postup súdu vo vzťahu k žalobcovi, kedy súd konanie o vymenovaní do štátnej služby žalobcu začaté v roku 2003, neskončené ani v novembri 2016 nepovažoval za taký zásah do práv sťažovateľa, za ktorý je odškodnenie vo forme náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 15.000,- eur neprimerane vysoké. Navrhla napadnuté rozhodnutie v zamietavom výroku zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

3. V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný. Namietal, že zo strany žalobcu nedošlo k preukázaniu príčinnej súvislosti medzi ujmu, ktorá mala žalobcovi byť spôsobená nečinnosťou Krajského školského úradu v Prešove, nakoľko zo všetkých vykonaných dôkazov nevyplýva spojitost' zhoršenia zdravotného stavu žalobcu s nesprávnym úradným postupom. Predpokladom na úspešné uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy je preukázanie porušenia právnej povinnosti, vznik nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi konaním alebo opomenutím a následkov. Nemajetková ujma, ani porušenie právnej povinnosti ešte zakladajú zodpovednosť za škodu a tomu korelujúce právo na jej náhradu. Príčinná súvislosť musí byť nielen tvrdená (domnelá), ale musí byť bezpečne preukázaná, pričom dôkazná povinnosť aj dôkazné bremeno týkajúce sa príčinnej súvislosti zaťažuje žalobcu. Ďalej namietali priznanú výšku nemajetkovej ujmy vo výške 10.000,- eur, ktorú nepovažovali za spravodlivú a odrážajúcu okolnosti danej veci. Výška požadovanej nemajetkovej ujmy je neprimeraná, neodôvodnená, lebo žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal vznik ujmy, ani príčinnú súvislosť. Zo strany súdu prvej inštancie po zrušení a vrátení veci odvolacím súdom v konaní vedenom pod sp. zn. 4CoPr/1/2013 nedošlo k žiadnemu doplneniu dokazovania zo strany žalobcu, ani nevyšli najavo žiadne nové okolnosti predmetného prípadu, a preto navrhol zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu zamietnuť.

4. Právna zástupkyňa žalobcu v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že argumenty uvedené v odvolaní nie sú podstatné. Náhrada nemajetkovej ujmy, ktorá žalobcovi vznikla v dôsledku nečinnosti žalovaného, za ktorú žalovaný zodpovedá, vyjadruje, resp. by mala vyjadrovať dopad tejto nečinnosti na všetky aspekty života žalobcu, jeho zdravotný stav nevynímajúc.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu opätovne poukázal na skutočnosti uvádzané v jeho podanom odvolaní. S argumentáciou žalobcu nesúhlasil. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR, napr. sp. zn. IV. ÚS/61/2010, ktorý rozhoduje o tom, či bolo alebo nebolo porušené základné právo fyzických osôb na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Pri určení primeraného finančného zadošťučinenia je potrebné vychádzať zo zásad spravodlivosti

aplikovaných Európskym súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadostučinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu. Priznanú nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- eur nepovažoval za spravodlivú a odrážajúcu všetky okolnosti predmetnej veci. Je neprimeraná a neodôvodnená, navyše žalobca neunesol dôkazné bremeno. Navrhol žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

Právna zástupkyňa žalobcu sa k doručenému vyjadreniu žalovaného k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila. Žalovaný sa k doručenému vyjadreniu žalobcu k odvolaniu žalovaného písomne nevyjadril.

5. Podľa § 470 ods. 1, 2 veta prvá zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku účinného od 01.07.2016 (ďalej len CSP), ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Citované ustanovenie je vyjadrením princípu okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti so zachovaním princípu justifikácie účinkov procesných úkonov, ktorý znamená zachovanie právnych účinkov úkonov vykonaných za účinnosti a platnosti Občianskeho súdneho poriadku v znení platnom do 30.06.2016, ktorých následky sa majú uznávať i vtedy, ak novšia procesná úprava už s týmto následkom nepočíta.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolania osobami oprávnenými (§ 359 v spojení s § 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke dňa 25.09.2017 (§ 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 1, 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolania strán sporu nie sú dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, odôvodnením napadnutého rozhodnutia, právnym posúdením, ako aj uplatnenými odvolacími námietkami, odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ako aj správne právne vec posúdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením uvedeným súdom prvej inštancie.

7. K odvolaniu žalobcu proti výroku v zamietavej časti uvádza, že uplatnená námietka týkajúca sa nesprávnych skutkových zistení, vrátane nesprávneho právneho posúdenia pre posúdenie dôvodnosti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy nad sumu 10.000,- eur, nie je dôvodná. Súd prvej inštancie správne posúdil všetky súvisiace okolnosti, ktoré sa týkali nečinnosti orgánov štátnej správy, jeho dĺžku, ako aj zásah do života žalobcu, ako aj negatívny dopad na jeho zdravotný stav. Priznanú náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd považoval za primeranú a opodstatnenú, a preto zákonné podmienky pre zmenu napadnutého výroku a vyhovie žaloby v celom rozsahu v danom prípade splnené neboli. Súd prvej inštancie sa dostatočným spôsobom vysporiadal so všetkými rozhodnými skutočnosťami, na ktoré pri posudzovaní dôvodnosti a rozhodovaní o výške uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy prihliadal. Len rozhodovanie v inej obdobnej veci, nemôže byť podkladom pre rozhodnutie v danej veci, lebo súd prvej inštancie vždy vychádza zo skutkových okolností danej veci. Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy v závislosti od individuálnych okolností daného prípadu, existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Rozhodujúce nie sú len subjektívne pocity, ale aj objektívne hľadisko, teda, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase vnímala aj každá iná fyzická osoba. Súd prvej inštancie správne zohľadnil všetky okolnosti, ktoré z objektívneho hľadiska možno považovať za okolnosti rozhodné pre posúdenie primeranej výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

8. Za nedôvodné považoval odvolací súd odvolanie žalovaného. Súd prvej inštancie správne vychádzal zo zákonných predpokladov pre opodstatnenosť uplatneného nároku aj preukázanie vzniku škody, ujmy na strane žalobcu, ako aj príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti orgánov štátnej správy a ujmu, ktorá žalobcovi vznikla, najmä v súvislosti s jeho nepriaznivým zdravotným stavom. Odvolací súd je toho názoru, že spochybňovanie nepriaznivého zdravotného stavu vyvolané nečinnosťou orgánov štátnej správy je nenáležité zo strany žalovaného, lebo spravidla dlhodobý stres a nevysporiadané vzťahy sú príčinou nepriaznivého zdravotného stavu. Súd prvej inštancie pri posudzovaní a rozhodovaní o primeranej výške nemajetkovej ujmy zohľadňoval nielen nepriaznivý zdravotný stav žalobcu, ale aj dĺžku nečinnosti orgánov štátnej správy. Pokiaľ žalovaný poukázal na právny záver vyplývajúci z uznesenia odvolacieho súdu č. k. 4CoPr/2/2011-127 zo dňa 04.05.2012, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 25C/226/2010-84 zo dňa 08.09.2011 a následne na nevykonanie ďalších dôkazov súdov prvej inštancie, odvolací súd k tomu uvádza, že predmetné uznesenie odvolacieho súdu sa týkalo posudzovania vznesenej námietky premlčania, ktorej nesprávne posúdenie námietky premlčania bola aj dôvodom na zrušenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie. Aj zo záveru odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu č. k. 4CoPr/2/2011-127 zo dňa 04.05.2012 vyplýva, že už z doposiaľ vykonaného dokazovania sa javí, že nárok žalobcu je dôvodný. Dokazovanie bolo vykonávané súdom prvej inštancie aj pred vydaním rozsudku č. k. 25C/226/2010-84 zo dňa 08.09.2011. Vzhľadom však na vznesenú námietku premlčania, súd z dôvodu procesnej ekonomie žalobu zamietol, avšak dôkazy vykonané pred týmto rozhodnutím boli použiteľné na rozhodnutie o uplatnenom nároku v rozhodnutí vo veci samej, ktoré je predmetom odvolacieho konania. Uplatnená námietka týkajúca sa nedoplnenia dokazovania po rozhodnutí odvolacieho súdu o zrušení a vrátení veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie preto nebola dôvodná.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v súlade s ust. § 387 ods. 1, 2 CSP.

9. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v súlade s ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 2 CSP tak, že vyslovil, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo, lebo strany sporu neboli v odvolacom konaní úspešné.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba,

ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.